

TĚŽKO NA CVIČIŠTI, TĚŽKO NA BOJIŠTI ... ANEB POSTŘEHY NOVÁČKA

Jaroslav Rulíček

KENDÓ... poprvé jsem o tomto krásném sportu slyšel před asi pěti lety a i když jsem tomu tehdy nevěnoval zvláštní pozornost, uložila se mi informace kamsi do podvědomí a ležela v mé mysli až do října roku 2006, kdy jsem se rozhodl Kendó vyzkoušet „na vlastní kůži“.

Vydal jsem se pouze se základními znalostmi (což u mě byly v té době dvě – KEN- meč, DO- cesta) do hradeckého Nozomi Dojo oťuknout o co vlastně jde.

Seděl jsem tiše v rohu tělocvičny - dojo a strnule jsem pozoroval trénink v bogu tří cvičenců, kteří na sebe křičeli jakési pokřiky a prováděli údery, kterým jsem sotva rozuměl.

O týden později jsem hrdě nastoupil na první trénink v teplákách a vypůjčeným šinajem v domněnání, že budeme provádět techniky jako v akčních filmech. Začátek mě rychle vyvedl z omylu, když jsem dostal do ruky hadr na podlahu. Dvě hodiny proběhly poměrně hladce pod vedením Pavla Štěpána st. jsem se učil absolutní základy a názvy.

Stálé procvičování základních technik mě přimělo k tomu, abych zakoupil nejen literaturu, ale i několik náplastí a mastiček na různé odřeniny a namožené svaly. Z různých knih jsem začal nabírat vědomosti o historii tradičního japonského šermu a jeho tajů, které mě lákalo čím dál více.

S Kendó jde v ruku v ruce také Iaidó, umění meče, které nás obratně učí (a myslím že ho i bravurně zvládá) Tomáš Kyncl, který dojíždí dvakrát do měsíce.

Na datum 24. listopad se připravoval, pro ostatní tradiční, pro mě nový Nozomi Cup, tedy turnaj Národního poháru České republiky v Hradci Králové, na který jsem se přihlásil a i když jsem nesoutěžil, trocha nervozity měla navrch, kterou během zápasů ještě umocnil Tomáš Kyncl, který se v tichu na mě otočil a říká „TY!“ já? otázal jsem „běž pomáhat s nástěnkou!“ dodal důrazně a já naprostý laik v této soutěži, měl moc důležitý úkol, všet cedulky se jmény momentálně závodících kendistů, kde byla hlavní věc neudělat chybu! Uf! Zvládl jsem i „stužkovat“ závodníky a celkově jsem byl z utkání velmi nadšený.

Zhruba po třech měsících tréninku mě zavolal náš učitel Roman : „Jardo, jdeme do skladu pro bogu“ a já si říkal „hochu, jde do tuhého“. Zanedlouho proti mě nastoupil protivník, který měřil asi 110 cm a věkem kolem 7 let a já si říkal „přece nemůžu uhodit dítě“ a v tu chvíli jsem od malého bojovníka dostal kote, že mi málem vypadl zapůjčený šinaj z ruky a předloktí mě brnělo jako kdybych jel 700 kilometrů na svém motocyklu Indian, mimochodem další z mých koníčků, na což jsem zvyklý.

Hm, nevadí...pomyslel jsem si, už se těším až dostanu men od dospělého...což na sebe nenechalo dlouho čekat a já měl v hlavě a v uších jak v orchestrionu. První pocity v bogu nemusím nikomu dlouho připomínat, ne že by to snad bylo špatné či dobré, ale je to jednoduše něco nového, s čím je potřeba se sžít, na co nebyl čas po slovech Pavlíka Štěpána ml., který na mě ze svého menu napůl huhňá a napůl křičí – „Víš co je to džigeiko?“ odpovídám „Ne“ na to mi bylo vysvětleno v pěti slovech „to je souboj, tak bojuj!“ a jen co to dořekl, vyzkoušel si na mém menu pevnost svého šinaje...

Toto bojové umění je hodně o koncentraci a tréninku, který se opravdu musí stále zdokonalovat a procvičovat.

Blížil se konec roku 2006 a s ním i pojem, který jsem od nikoho nikdy neslyšel a ani v žádné knížce nečetl – Misogi.

Nedalo mě to a nenápadně se v šatně ptám Martina Vacka co že je to Misogi, odpověď byla stručná a výstižná s úsměvem „uvidíš“...

Bylo mi jasné, že je to nějaké slavnostní zakončení a v mých myšlenkách představa byla taková, že se jedná o nějaký rituálek obohacený o kalíšek saké, ovšem realita předčila mé očekávání a byla samozřejmě jiná. V šatně panovala soustředěná nálada a v dojo kromě zapálených svíček, které tam tak osvětlovaly temné kouty tělocvičny byla tma. V počtu asi 20 kendistů se udělal kruh kolem svíček a byl pronesen rozsudek – „Bude se provádět základní úder na men celou hodinu!“...ujišťuji se, že jsem

dobře rozuměl a říkám si už je mi jasné co je Misogi, tak jdem na to! Hajime! Men, men, men.....soustředím se na každý úder a na svíčky uprostřed kruhu...men! men! men!...zatím to jde....držím tempo s ostatními a snažím se provádět úder co nejlépe umím...men! men!...pomalu se dostávám do stavu kdy se soustředím tak, až se najednou jakoby proberu a uvědomím si, že pořád provádím daný úder...men!..říkám si že už musela uplynout aspoň půlhodina, když najednou cítím pálení v levé dlani a trochu vycházím z tempa.. rychle se dej do kupy, říkám si a opět nasadím jako znovuzrozený..men! Začínám cítit jak mi pot stéká po tváři a mám sucho v ústech, ale není čas cokoli udělat..neřeším to a přihazuji další men! kolikátý? dvoustý? třístý? nevím...to je jedno, po chvíli mám jakýsi nával únavy, ale musím ho přečkat a doufat, že bude lépe..upřeně sleduji Martinův mobil, na kterém byl nastavený časovač a konec, tedy hodinu měl hlásit mobil rozsvícením, což se také po dlouhé době stalo...bliká..říkám si , no akorát...už mi tuhly nohy...a myslím, že ne jenom mě...v tom přiskočil Martin ke svému přístroji, otočil se a s nadšením říká „to jenom bliká zpráva od přítelkyně, pardon! je to teprve 45 minut, takže jedem dál!“ Znovu jsem se postavil do kamae a sekám další men, MEN! ale co to? jsem unavený více než před koncem čtyřicátépaté minuty...odpočítávám každý sek na pomyslnou přílbu nazývanou men...a je tu posledních 100 seků...50..30..10..5, 4, 3, 2 a konečně poslední MEN! který zařvu spíše radostí než bojovým duchem...

Tak tedy probíhalo Misogi a prozatím krátká účast v klubu v Nozomi Dojo v Hradci Králové v roce 2006 z mého pohledu.

V kuloárech se proslýchá, že Kendó by mělo být nominováno jako oficiální disciplína na Olympijských hrách a nám nezbyvá než v to doufat.

Já za sebe můžu říci, že ať dělám tento sport krátkou dobu, našel jsem v něm relaxaci, zalíbení i vzrušení a myslím že díky lidem jako je Roman Záhora, rodina Štěpánových, Martin Vacek a ostatní si u nás najde tento sport místo a bude se nadále rozvíjet tou správnou cestou - Dó.